

Svajonų
ROMANAI

KVIEČIAME ²
Į VESTUVES

Ellie
Darkins

Kai meilė
ateina per
Kalėdas

Knygute.lt

Ellie Darkins

**KAI MEILĖ
ATEINA
PER KALĖDAS**

Trijų knygų serija
"*Kviečiame į vestuves*".
Antra knyga

Versta iš Ellie Darkins,
Prince's Christmas Baby Surprise, 2021
© Ellie Darkins, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2023

ISBN 978-609-03-0930-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

1

Jei kas nors būtų jį įspėjęs, kad, sutikęs tapti seno universiteto draugo vyriausiuoju pajauniu, bus nutemptas į ledinę gėlių studiją praėjus mažiau nei valandai, kai jo lėktuvas nusileido Niujorke, Džio galbūt būtų nusprendęs kitaip.

Jis pagavo gėlininkės žvilgsnį ir, nuslopinęs žiovilį, nusekė paskui savo draugą Sebastianą, jo sužadėtinę Aivę ir jų vestuvių planuotoją Aleksandrą į šaltą studiją-dirbtuves, kur jie turėjo apžiūrėti būsimai šventei siūlomas gėlių kompozicijas. Džio, žvilgtelėjęs į floristės jiems paruoštus išdėstymo variantus, turėjo pripažinti, kad pirmas įspūdis tikrai geras. Nors nieko neišmanė apie gėles, deriniai atrodė drąsūs ir meniški ir būtų puikiai papildę olandų meistrų, kurie puošė Adrijos rūmų sienas, darbus. Iš veido išraiškų suprato, kad Sebastianas ir Aivė taip pat sužavėti. O juk to ir tereikėjo.

Džio stebėjo, kaip gėlininkė kalbasi su Aive ir Sebastianu, bandė dar kartą pagauti jos žvilgsnį, bet ši dėmesį buvo sutelkusi į jo draugus, todėl pasitaikė proga geriau įsižiūrėti į ją neišsiduodant. Miela. Labai miela. Daugiau nei galva žemesnė už jį, trumpais, šiek tiek banquotais kirpčiukais, žaviai įreminančiais profilį

ir išryškinančiais subtilius bruožus, dėl kurių ji priminė miško feją, ir dailų smakrą. Smulkutė, bet su švelniais apvalumais ten, kur reikia, – mergina žadino Džio norą čiupti ją ir įsidėti į kišenę. O tai, kaip ryžtingai švietė jos veidas, kai Aleksandra klausinėjo apie kainas, pristatymo smulkmenas ir terminus, neabejotinai bylojo, kad toks bandymas vargu ar pavyktų, ir dar greičiausiai gautų į kailį. Intriguojanti asmenybė.

Džio stengėsi sutelkti dėmesį į jos žodžius, tačiau jautė pralaimintis kovą su nuovargiu. Suvokė, kad jo marškiniai susiglamžę, nes prieš tai buvo krepšyje, o barzdos jau nesiskutęs pusantros dienos. Dėl laiko skirtumo tarp Niujorko ir Adrijos nemiegojo iki pat vėlyvo vakaro, ir jam užteko laiko tik nusiprausti po dušu, kai Sebastianas garsiai pasibeldė į duris likus kelioms minutėms iki išvykimo į susitikimus su vestuvių paslaugų teikėjais. Sebastianas primygtinai reikalavo, jog Džio būtų informuotas apie visas smulkmenas, kad galėtų pagelbėti, jei ypatingą dieną kiltų nesklandumų. Turbūt kokių nors problemų vargu ar bus, nes vestuvių planuotoja dirbo nepriekaištingai. Tačiau visai nekeista, jog reikalams klostantis ne pagal planą kronprincas galėjo pasiekti rezultatą greičiau –

jam užtektų gražiai paprašyti. Motina pasibaisėtų, jei dabar jį matytų, ir, be abejo, neieškotų žodžių kišenėje: jis, Adrijos kronprincas, atstovauja jų mažytei tautai pasaulyje, todėl retkarčiais turėtų pateikti save tarsi prisimindamas šį faktą. Iš tiesų visiems ne į naudą, kad kuo labiau motina jam tai primindavo, tuo labiau jam knietėjo elgtis kaip paaugliui – tai yra pasielgti priešingai.

Juk nesvajotojo gimti kronprincu. Vargu ar kas nors norėtų, kad gyvenimas nuo pat gimimo būtų suplanuotas iki smulkmenų: kur gyvens, ką veiks kiekvieną dieną... ką ves.

Pažvelgęs į Aivę ir Sebastianą, matė abu švytinčius taip, tarsi ketindami kurti šeimą ir kalbėdami apie tai jie jaustų tikrą gyvenimo pilnatvę. O kadangi vestuvės turėjo įvykti vos po dešimties savaitių, jie nuo pat Džio atvykimo į šalį apie nieką daugiau ir neužsiminė, todėl vis spinduliavo laime. Šiltas spindesys kaip diena nuo nakties skyrėsi nuo to aukštuomenės šaltumo, kuris sklido net iš jo tėvų vestuvių nuotraukų – ir iš jų santuokos, suplanuotos taip, kad būtų paranki šeimų interesams, o ne įžadus duodantiems asmenims. Nemaloni jo paties ateities pranašystė.

Džio stengėsi nepasiduoti nejaukiam

slogučiu, nes iki šiol jam pavyko atremti visus tėvų raginimus vesti. Galų gale nė vienas nebuvo labai patenkintas netvirta savo pačių sąjunga ir galbūt turėjo pakankamai sveiko proto, kad stengtųsi apsaugoti savo pirmagimį nuo tokio pat likimo. Tačiau Džio puikiai suprato, kad tai nesitęs amžinai. Galų gale jam teks vesti, ir ne jis pats rinksis tą „laimingąją“. Geriausia, ko galėjo tikėtis, kad įstengs bent toleruoti partnerę ir neims jos nekęsti taip, kaip jo tėvai nekentė vienas kito.

Mąstant apie tokią perspektyvą Džio kūnu perbėgo šurpas, ir jis vėl žvilgtelėjo į gėlininkę. Ar ji iš tų merginų, kurią vestų, jei galėtų rinktis? Pabandė tai įsivaizduoti. Ateitį, kai gali rinktis, ko nori. Rinktis *gyvenimo partnerę*. Ir jam nepavyko to padaryti. Taip ilgai gyveno susitakęs su tuo, kad niekas nuo jo nepriklauso, nė negalėjo įsivaizduoti, ką darytų būdamas laisvas rinktis. Sukaustęs baimės šaltis sukėlė Džio kūno grandininę reakciją ir, nė nespėjus suvokti, kas vyksta, jį apėmęs nevaldomas žiovulys atkreipė susirinkusiųjų dėmesį.

- O, labai atsiprašau, ar mes trukdome jums miegoti? - pasiteiravo gėlininkė, ir Džio, stebint jos veido išraišką per turbūt svarbiausią savo gyvenimo susitikimą, apėmė dviprasmiškos

emocijos – tarp juoko ir pasibaisėjimo savo elgesiu.

– Labai atsiprašau, panele...

– Panelė Tomas, – prisistatė ji. – Heilė Tomas.

– Labai atsiprašau, panele Tomas, – tęsė Džio.

– Kaltas tik aš ir laiko skirtumas, o ne jūsų žavingi... – Jam teko akimirką pagalvoti, kad surastų tinkamą anglišką žodį. Šia kalba bendravo kasdien nuo tada, kai būdamas vienuolikos išvyko į internatinę mokyklą Jungtinėje Karalystėje. Ir pats mintyse bandė save įtikinti, kad jo mintis trikdė tik nuovargis. O ne pati panelė Tomas. – Kūriniai, – šiek tiek sudvejojęs užbaigė sakinį.

– Esate mano darbų gerbėjas? – pasidomėjo ji, rankomis įsiremusi į klubus. Lūpų kampučiai kilstelėjo, neleisdami Džio suabejoti, ar ji turi humoro jausmą, ir suvokti kažkaip pataikius tiesiai į dešimtuką ir patraukus jos dėmesį. O, labai įdomus posūkis. Mat apžiūrėdamas ją iš viršaus buvo tikras, kad mielai spustelėtų dar kelis taškus.

– Jie labai gražūs, – pasakė jis, sąžiningai įvertindamas tas kompozicijas, kurias matė dabar. Nors, žinoma, jo nuomonė nieko nelėmė – tikrai nebuvo šios srities specialistas. Tai buvo tik jos

sritis, ir jam nė į galvą neateitų jai ką nors aiškinti.

– Dėkoju, – tarė ji ir vėl pasisuko į Aivę, Sebastianą ir Aleksandrą, norėdama tęsti nuo ten, kur sustojo. Džio pasijuto išmestas už borto. Tūnojo nuošalyje, nenuleisdamas akių nuo panelės Tomas, kai ši pasakojo jiems apie galimybes, vis parodydama kokią floristinę kompoziciją ant popieriaus ir siūlydama ją apžiūrėti Aivei, retkarčiais kažką pabraižydama užrašų knygelėje ir įdėmiai klausydamasi poros atsiliepimų. Džio pamanė, kad galėtų eiti miegoti. Niekas nė neatreiptų dėmesio.

Jei taip pasielgtų, nedidelė tikimybė, kad užmigėtų ir neprabustų iki rytojaus ryto, o atsikeltų jausdamasis žmogumi.

Arba, kita vertus, galėjo likti čia ir stebėti, kaip iš panelės Tomas lūpų liejasi lotyniški gėlių pavadinimai: niekada nebūtų pagalvojęs, kad tai galėtų jaudinti. Staiga Džio suvokė, jog susitikimas jau eina į pabaigą, tai privertė jį susikaupti ir išsivaduoti iš fantazijos apie Heilę Tomas, šnabždančią jam į ausį.

– Panele Tomas, – tarė garsiau, nei ketino, ir visi pakėlė galvas pažvelgė į jį.

Mergina, į kurią kreipėsi, tik kilstelėjo

antakius.

- Norėjau pasiteirauti, ar galėčiau pakviesti jus vakarienės, - išpyškino pirmą į galvą šovusią mintį. - Atsiprašydamas už netinkamas manieras.

Ji akimirką žvelgė į jį vertindama.

- Ar nenorėtumėte mieliau kristi į lovą? - pasiteiravo mergina, ir po akimirką kambaryje tvyrojusios visiškos tylos, kol susirinkusieji įsisąmonino tai, ką ji ką tik pasakė, visi prakalbo vienu metu.

- Žinoma, aš irgi apie tai galvoju, bet...

- Džio! - įsiterpė Sebas.

- Aš... aš turėjau omenyje... - Heilė užsikirto.

- Nuovargį dėl laiko skirtumo! Nes jūs žiova-vote...

Heilei žvelgiant į jį visi nutilo, jausdamiesi šiek tiek nesmagiai.

- Ačiū, mielai, - galiausiai ištarė ji šaltu dalykišku tonu, tada užvertė užrašų knygelę ir apsisukusi ant kulno dėmesį sutelkė į Aivę, Sebą ir Aleksandrą.

- Panele Dženkins, pone Deivisai, buvo labai malonu su jumis pasimatyti. Praneškite, jei kiltų klausimų, o jei ne, pasimatysime prieš pat svarbiają dieną.

Heilē lētai pasisuko į Džio.

- Pone... tai yra, Jūsų Karališkoji... - ji nutilo. Staiga Džio suprato, kad jų niekas tinkamai nepristatė.

- Džio, - išbėrė jis, nutraukdamas formalumus. - Draugai vadina mane Džio.

- Tada, Džio, susitiksime aštuntą valandą jūsų viešbučio vestibulyje.

Jis linktelėjo galva.

- Apsistojau „Ritz-Carlton“ viešbutyje.

Po šių žodžių Heilė kaip ryški kometa dingo iš kambario, palikusi naujuosius gerbėjus ir aistringiausią iš jų - Džio. Jei tik būtų gyvenęs tokiame pasaulyje, kuriame įsimylėjęs galėtų pakeisti ateitį, net būtų šiek tiek džiaugsmingai susijaudinęs.

2

Su kuo, po galais, ji ką tik sutiko? Ir kodėl? Vakarienė su princu? Viešumoje - nes ji jokių būdu nenorėjo susitikti su juo kokiam privačiame kampelyje, mat jie abu, regis, prarado sveiką protą per tą susitikimą su Sebastianu, Aive ir Aleksandra.

Bus tikras košmaras. Ji ir taip jau įspūdingai

susimovė – jokios rimtos priežasties suteikti sau progą viską dar labiau pabloginti. Na, nemanė, kad *galėtų* būti blogiau nei netyčia jam mestelėta dviprasmiška užuomina.

Heilė akimirką susimąstė, ar tai buvo tik atsitiktinumas. Nors tikrai nenorėjo pasisiūlyti kristi į lovą savo klientų – jo draugų – akivaizdoje, meluotų teigdama, kad ši mintis nešmėstelėjo galvoje ir tiesiog... netyčia išsprūdo. Negalėjo negalvoti ir apie tai, kokia būtų jo reakcija, jei iš tikrųjų *pateiktų* tokį pasiūlymą. Jei, tarkime, jie būtų buvę vieni kambaryje ir galėję išsamiau patyrinėti šią idėją.

Heilė papurtė galvą. To niekada nenutiktų. Neturėjo įpročio siūlytis mažų Europos šalių, apie kurias beveik nieko negirdėjo, princams, ir neketino to daryti dabar. Nereikėjo būti genijumi, kad suprastum, jog tai sukels tik rūpesčių ir širdies skausmą. Jos gyvenimo pradžia buvo visai neypatinga, jau kartą iš naujo atrado save, persikėlusi anapus Atlanto, ir paskutinis dalykas, kurio norėjo gyvenime, buvo dar viena sritis, kur jai nebuvo vietos.

Bet tai tik viena vakarienė – vargu ar tuoj įsipareigoja visą gyvenimą rodytis viešumoje. Teikia suvalgyti vieną patiekalą, priimti atsiprašymą dėl žiovavimo – *žiovavimo*, kol ji aiškinosi

Aivės puokštės dekoru elementus, ir viskas. Jai daugiau niekada nebereikės su juo susitikti, nebent princas paprašytų vestuvių savaitgalį aptarti floristines kompozicijas, o ji vis dėlto spėjo, kad tai nebus jo prioritetų sąrašė.

Heilė į viešbučio vestibulį įžengė minutę po aštuntos, pasiryžusi išvengti, kad ją kas nors užtiktų nervingai laukiančią Džio. Jei jis dar nebus pasirodęs, paprasčiausiai apsisuks ir išeis. Viena galimybė – tai viskas, ką jis gaus. O per pastarąsias kelias valandas bent pustuzinį kartų nusprendė, jog nesuteiks jam nė to. Būtų atšaukusi susitikimą, jei jis nebūtų buvęs jos klientų draugas. Šis užsakymas didžiausias per visą jos karjerą, ir Heilė neketino rizikuoti nuliūdindama nuotaką ir jaunikį, nes paliko ant ledo jų vyriausiąjį pajaunį.

Žinoma, Džio jau laukė. Jį išvydusi ji keistai sunerimo – atrodė, kad jis nepraras gebėjimo ją sutrikdyti. Buvo tikra, jis tai daro tyčia. Negalėjo paaiškinti, *kodėl* yra dėl to tokia įsitikinusi. Juk... tai negalėjo vykti *atsitiktinai*, vien todėl, kad šis vyras egzistavo kažkur šalia.

Heilė pajuto tą akimirką, kai jis pastebėjo ją iš kito kambario galo, ir pasistengė nieko neįžvelgti sublizgėjusiose akyse. Tai tebuvo šviesos

blyksnis. Nereikėjo žiūrėti nieko daugiau. Ši vakarienė bus tokia, kaip jis ir sakė: formalumas, kad atlygintų už prastas manieras, nes per susitikimą nusižiovavo. Jis tikrai... ja nesidomėjo kaip vyras. Tą aiškiai parodė visų sutrikimas Heilės darbo vietoje, kilęs apmaudžiai leptelėjus apie lovas ir kas su kuo miegos ar nemiegos.

Džio – princas, ir ji nepritaptų jo pasaulyje, kaip ir jis negalėtų priklausyti jos pasauliui, kur ketvirtą ryto vyksta gėlių turgus, svarbu rengtis šiltai ir keliais sluoksniais, o rankos dirbant šaltyje suskeldėja. Santykiuose su Aive ir Sebastianu jos vieta ir vaidmuo aiškūs. Samdoma pagalbininkė. Tai žinodama jautėsi patogiai ir saugiai. Tačiau šis įvykių posūkis viską apvertė aukštyn kojomis ir privertė nepatogiai plaukti pasroviui. Heilė negalėjo pakęsti šio jausmo. Spruko nuo to visą kelią nuo Vakarų Londono priemiesčio iki Niujorko.

Keista, bet taip toli nuo namų ji žinojo, jog *neturėtų* pritapti. Vaikystėje, kai keliavo iš vienos šeimos į kitą, iš vienu vaikų globos namų į kitus, vis bandė pasijusti kam nors priklausanti, esanti kieno nors dalis. Tarsi iš tikrųjų priklausytų šeimai, į kurią pateko šį kartą. Šypsojosi, stengėsi būti gera....